

Sportowe sukcesy klubu Ognisko Białystok

Ognisko Białystok jest powszechnie kojarzone przez kibiców w Białymstoku jako klub znajdujący się w dzielnicy Starosielce. Tymczasem do 1971 roku istniały w mieście 2 kluby o identycznej nazwie – Ognisko Starosielce oraz Ognisko Białystok, którego obiekty, w tym piłkarski stadion, znajdowały się przy ulicy Zwycięstwa. Dziś nie ma już po nich śladu, a w tym miejscu znajdują się budynki „Polmozbytu”.

Tradycje klubu Ognisko mającego swoją siedzibę przy ul. Zwycięstwa sięgają lat przedwojennych. Z tamtego okresu pochodzą prasowe wzmianki o istnieniu stowarzyszenia o nazwie Kolejowe Przysposobienie Wojskowe (KPW) Ognisko Białystok, którego drużyna piłki nożnej w sezonie 1936/37 awansowała na najwyższy szczebel rozgrywek o Mistrzostwo Okręgu Białostockiego. Występowała ona jednak w tej rywalizacji tylko przez 1 sezon – 1937/38. Po zajęciu w nim wysokiego – 4. miejsca, została bowiem... rozwiązana z uwagi na kłopoty finansowe.

Medal sztangisty

Po wojennej zawierusze klub Ognisko Białystok odrodził się już w 1945 roku. Z tym, że przez pewien czas (w latach: 1949 – 1955) nosił on odgórnie narzuconą nazwę „Kolejarz”. Wiązało się to z faktem, iż w tym okresie wszystkie kluby sportowe w całej Polsce musiały ze względów politycznych zrezygnować ze swoich indywidualnych nazw, np. Jagiellonia nosiła wówczas miano – „Budowlani”.

Wprawdzie w Ognisku Białystok istniała wciąż sekcja piłki nożnej, ale najpierw cenne, powojenne sukcesy odnieśli zawodnicy uprawiający w tym klubie podnoszenie ciężarów. Ich autorem był utalentowany Antoni Danieluk. W 1951 roku sensacyjnie zdobył on brązowy medal w Mistrzostwach Polski Seniorów w wadze do 75 kg. Był to pierwszy medalowy laur wywalczony przez sztangistów z naszego regionu w historii ich startów w zawodach rangi mistrzostw kraju.

Stronniczy piłkarski arbiter

Natomiast piłkarze Ogniska rozgrywający mecze na stadionie przy ul. Zwycięstwa, najwięcej emocji dostarczyli swoim kibicom w 1956 roku. Zdobyli oni wówczas tytuł Wicemistrza Okręgu Białostockiego, co dało im prawo gry w eliminacjach o awans do III Ligi. Ich przeciwnikami w tej rywalizacji były – Legia II Warszawa i Żyrardowianka Żyrardów. Legijne rezerwy były poza zasięgiem, ale rywalom z Żyrardowa, piłkarze Ogniska ustąpili tylko o 1 punkt.

Duży wpływ na taki układ tabeli tej grupy eliminacyjnej miał jednak stronniczy arbiter prowadzący decydujący o awansie mecz: Żyrardowianka – Ognisko. Niestety faworyzował on w swoich decyzjach zespół gospodarzy, krzywdząc gości z Białegostoku. Najbardziej przykry moment miał miejsce w 83. minucie, gdy po brutalnym ataku napastnika Żyrardowianki, bramkarz Ogniska został mocno poturbowany, a sędzia uznał, że nie było żadnego faulu i nakazał grać dalej. Tego było już za wiele dla białostockich piłkarzy, którzy na znak protestu zeszli z boiska! W

efekcie zostali oni ukarani walkowerem 0:3, ale przynajmniej zachowali swój piłkarski honor, widząc, że i tak nie wygrają spotkania, w którym 12. zawodnikiem gospodarzy był ów stronniczy arbiter.

Drużyna Ogniska Białystok z najlepszego w jej historii sezonu 1956, gdy walczyła ona o awans do III Ligi. Na zdjęciu widocznych jest kilku piłkarzy tej drużyny, na pierwszym planie od lewej – Jerzy Skorek, Jerzy Tarasiewicz, Mieczysław Prusiel, Jerzy Pracuta, Tadeusz Kobielnik. Fot. W. Kossakowski.

Przeprowadzka do Starosielc

W późniejszych latach, piłkarze Ogniska jeszcze dłuższy czas należeli do czołowych drużyn Okręgu Białostockiego, tocząc na swoim kameralnym stadionie przy ul. Zwycięstwa wiele emocjonujących meczów. Jednak nie zanotowali już takich sukcesów jak we wspomnianym sezonie 1956. Aż wreszcie w 1971 roku ten klub został rozwiązany, a cały jego potencjał sportowy zasilił istniejący równolegle klub o identycznej nazwie Ognisko, ale mieszczący się w dzielnicy Starosielce, przy ul. Elewatorskiej.

tekst: Jerzy Górko

red.: Władysław Tokarski

Zdjęcie nr 1: Przedwojenna drużyna piłkarska KPW Ognisko Białystok. Fot. ze zbiorów autora.

